

שמות פרק ה, כא

(כא) ויאמְרוּ אֶלָּהֶם יְרַא יְהוָה עֲלֵיכֶם וִישְׁפֹט אֲשֶׁר הַבָּא שָׂתָם אֶת רִיחַנְיוּ בְּעֵינֵי פָּרָעָה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו לְתַת
חַרְבְּ פִּינְדָּם לְהַגְּנָנוּ:
שכל טוב (ובבר)

כא) ויאמרו אליהם ירא ה' עליכם וישפט. לפי שמסרו דין על משה ואחרון על חנוך היה להם לעונש, אלא מכאן שאין אדם נטרס בצערו שהוא לא נחשב להם עון בדבר הזה: אשר הבא שתם את ריחנו בעיני פָרָעָה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו. עד עכשו הִיָּנוּ כשמן המור, שמתוך שריחו נודף הוא על שלוחן מלכים, ומעתה הִיָּנוּ כשם מבאיש, שמתוך שריחו רע נונטנן אותו לעיבוד העורות, רק אנו עד עכשו הִיָּנוּ עושים מלאכתו ומוצאיין חן בעינו, ועכשו אנו מוכין ועובדין, ואין לנו הנאה, ואומר לנו נרפים אתם נרפים, שאפלו בשעת האכילה ושעת התשמש אין פוטקין ממנה: تحت חרב בידם להרגני.
שבשביל דבריכם כועסים علينا ומוצאיין עלייה והכבידו עבודה עליינו למות בה:

ר' חנינא בן תרדיון

1. תננו רבנן: כשהלה רבוי יוסי בן קיסמא, החלך רבוי חנינא בן תרדיון לבקרו. אמר לו: חנינא אחין, (אחין) אי אתה יודע שאומה זו מנ השמים המליכוה? שהחריבה את ביתו ושרפה את היכלו, והרגה את חסידיו ואבדה את טוביו, ועדין היא קימת, ואני שמעתי עלייך שאתה יושב ועובד בתורה [ומקהיל קהילות ברבים] וספר מונה לך בחיקך! אמר לו: מן השמים יرحمו. אמר לו: אני אומר לך דברים של טעם, ואתה אומר לי מן השמים יرحمו, תהה אני אם לא ישרפו אותך ואת ספר תורה באש! אמר לו: רבוי, מה אני לחוי העולם הבא? אמר לו: כלום מעשה בא לידע? אמר לו: מנות של פורים נחלפו לי במנות של צדקה וחקלקות לעניים, אמר לו: אם כן, מחלוקת יהיה חלקי ומגורליך יהיה גורליך.

אמרו: לא היו ימים מועטים עד שנפטר רבוי יוסי בן קיסמא, והלכו כל גدول רומי לקברו והספיקו הטף גדול, ובחזרתן מצאוו לרבי חנינא בן תרדיון שהיה יושב ועובד בתורה ומקהיל קהילות ברבים וס"ת מונה לו בחיקו. הביאו והרכיבו בס"ת, והקיפוו בחבילי זמורות והציגו בהן את האור, והביאו ספוגין של צמר ושראים במים והניחום על לבו, כדי שלא תצא נשמתו מהר.

אמירה לו בתו: אבא, אראנ בך? אמר לה: אילמלי אני נשופתי לבדי היה הדבר קשה לי, עכשו שאני נשך וס"ת עמי, מי שמקבש עלבונה של ס"ת הוא יבקש עלבוני.

אמרו לו תלמידיו: רבוי, מה אתה רואה? אמר להן: גלויו נשרפן ואותיות פורחות. אף אתה פתח פיך ותכנס [בך] האש! אמר להן: מוטב שיטלנה מי שנתנה ואל יחולו הוא בעצמו. אמר לו קלצטונרי: רבוי, אם אני מרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל לבך, אתה מביאני לחוי העולם הבא? אמר לו: הן, השבע לי! נשבע לך. מיד הרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל לבו, יצאתה נשמתו במהרה.

אף הוא קפץ ונפל לתוך האור. יצאה בת קול ואמרה: רבוי חנינא בן תרדיון וקלצטונרי מזומנין הן לחוי העולם הבא. בכה רבוי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים.

תלמוד בבל מסכת עבודה זורה דף י"ח עמוד א

הלוין נך – קלומל זו סיל סכללה כל מולחה.

ומסתפת מה תהה וויה – קביה נכללה כעניינה סלאס לו למלוח קום דכל פימה לו מלולcis לו לככל ליה לך נזקיל קהו
קומוין קול נזקיליות לפולחנות וללא סיו يولען מטה.